Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація въ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверь 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрація „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр..

Ч. 159. | Нинѣ: гр. к. Марины мч. рим. к. Марты | Завтра: Вакінта, Абдона | Пятниця 17 (29) липня 1892. | Восходъ сонця 4 г. 34 м.; заходъ 7 г 38 м. Баром. 768 терм + 21·4° + 13 0° | Рôкъ II.

Страченє убійникôвъ Белчева.

Вчера наспѣла зъ Софѣѣ така коротка телеграма: „Вчера (дня 26 с. м.) надôйшло потверджене выроку въ процесѣ убійникôвъ міністра Белчева. Нинѣ рано (дня 27 с. м.) страчено на подвôрю вязницѣ Чорна джамія: Миларова, Александра Карагулова, Попова и Георгева. Засудженѣ принявши св. Тайны ступали вôдважно и зъ резигнацією на смерть. Карагуловъ крикнувъ ще: „Най жие Македоня!“ Другѣ кликали: „Най жие Болгарія!“

Такъ отже закôнчивъ ся процесъ убійникôвъ міністра Белчева карою смерти а тѣ, що держать нинѣ найвысшу власть въ Болгаріи въ своихъ рукахъ, дали зновъ доказъ, що постановили рѣшучо выступати и не оглядати ся на нѣкого, бо звазжають ся панами въ своѣй хатѣ. О скôлько засудъ сей бувъ справедливый, годѣ сказати, бо навѣть колибъ мало ся всѣ акты процесу пôдъ руками, то всежь таки въ такôй справѣ, якъ заговôръ и політичне убійство, де все дѣе ся зъ якъ найбôльшою осторожностію и де все якъ найбôльше попутане, годѣ бы дôйти правды. Зъ політичного становища однакожь можна такій засудъ оправдати, хоч бы вôнъ выпавъ навѣть на людей невинныхъ. Кождый народъ боронить ся якъ може и умѣе вôдъ тыхъ, котрыхъ уважае за своихъ ворогôвъ. Що однакожъ засудженѣ не були людьми такъ зовсѣмъ невинными, се рѣчь ясна, хоч бы они не були навѣть безпосередными убійниками болгарского міністра.

Лишѣмъ однакожь на боцѣ саму справедливôсть або несправедливôсть засуду, а возьмѣмъ на увагу лишь самъ фактъ. Послѣдный процесъ въ Софіи бувъ бôльше якъ котрый небудь вымѣреный противъ Россіѣ, а засудъ выданый въ нѣмъ хоч сповненый на людехъ, припустѣмъ, що и невинныхъ, бувъ засудомъ Россіѣ. Въ тôмъ то й спочивае велика вага сего засуду; вôнъ же стрѣтивъ що найменше тыхъ людей, котрыми Россія опѣкувала ся, а вийшовъ вôдъ тыхъ, котрымъ Россія не то не признае нѣякого права въ Болгаріи, але котрыхъ уважае за своихъ ворогôвъ. Крôмъ того оголошено ще пôдчасъ процесу публичного богато актôвъ, зъ котрыхъ мае выходити, що то властиво не тѣ люде, котрѣ судили ся, були виновниками, але держава, котра ихъ пôддержувала, котра давала имъ всяку матеріяльну помôчь. Такого закиду, чи справедливо, чи нѣ, не важивъ ся ще доси нѣхто зробити Россіи; перша Болгарія мала ту смѣлôсть кинути Россіи въ очи передъ цѣлымъ свѣтомъ такъ тяжкій закидъ. Мусѣло то Россію тяжко заболѣти и не диво, що она старае ся теперь зъ того оправдати. Ото Journ. de St. Peterb. уважавъ за вôдповѣдне бодай въ части скинути зъ Россіѣ той закидъ и пише:

Процесъ Белчева давъ декотрымъ часописямъ нагоду оголосити неприхильнѣ Россіи документы. Мае ся тутъ до дѣла зъ простымъ обманьствомъ. Оголошенѣ матеріялы и акты суть сфальшованѣ. Обманьство знайшло въ Софіи повагу, котра его санкціонувала. Часописи тѣ доносять, будьто бы було розпорядженє россійского правительства, проголошуюче кн. Фердинанда, яко стоячого поза обсѣмомъ закона. Та смѣшна выдумка не заслугувала бы на вôдвагу, колибъ не ходило рôвночасно о кару смерти, вымѣрену на пôдставѣ сфальшованого матеріялу актôвъ и о народъ пôдданый такому правительству.

По чіѣй сторонѣ правда? Заперечити легко и то есть перше правило въ кождôй оборонѣ, але доказати правду, то рѣчь головна. А колибъ вже була чиясь вина, то була бы що найменше по обохъ сторонахъ. Годѣ прецѣ припустити, щобы правительство болгарске замавляло собѣ фальшивѣ документы, або ще и само ихъ робило; можна противно припускати, що оно могло ихъ дôстати зъ россійскихъ архивôвъ. Прецѣ россійскій капитанъ Неболсинъ бувъ такъ само шпѣгуномъ болгарскимъ для Россіѣ, якъ россійскимъ для Болгаріи, а болгарскій агентъ дипльоматичный Владигеровъ бувъ заразомъ россійскимъ шпѣгуномъ и мавъ приступъ до россійского посла Хитрова въ Букарештѣ. Рѣчь отже дуже легко можлива, що правительство болгарске могло дôстати правдивѣ акты въ свои руки, и самымъ запереченємъ годѣ ихъ усунути.

Послѣдный процесъ по нашôй думцѣ довѣвъ вже до остаточного роздору мѣжь Россією а Болгарією, бо знищивъ навѣть всяку надѣю, щобы межи сими державами могло колись прийти ще до якогось порозумѣня. Для Болгаріѣ ставъ вôнъ о стôлько важный, що она теперь чей буде довшій часъ мати спокôй вôдъ тыхъ, що перебуваючи пôдъ опѣкою Россіѣ, думають, що можуть безкарно вести въ Болгаріи свою агітацію.

Переглядъ політичный.

Пôсля дотеперѣшныхъ диспозицій прибуде Є. Вел. Цѣсарь до Львова просто зъ

20

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Кôлькохъ божевôльныхъ силувалось ще дôйти свого; але товпа опамяталась уже помалу, попыхала себе лôктями, вôдтручала на бôкъ упертыхъ, однѣ другимъ зачали вôдбирати сокиры и цѣпы и коломъ окружили Остапа.

— Що се? — говоривъ до нихъ Бондарчукъ. — Чого прийшли вы ту на розбôй? Вы знаете, що вы зробили? Вы знаете, що то значить выречи ся справедливости и самому собѣ єѣ глядати? Щожь се? Чи нема вже справедливости на свѣтѣ, що вы робите противъ закона и бунтуєтесь, якъ дѣти свавôльнѣ?

— А нема, нема справедливости! — вôдповѣвъ старый Якимъ и пôднѣсъ грôзно кулакъ. — Вы думаете, що мы не ходили сто разôвъ зô скаргою до пана? Вôдôславъ насъ до управителя, вôдôславъ до економа! Мы мусимо статись розбôйниками. Убємо гадину, нехай зъ нами буде, що хоче.

— И се ты кажешь, старый, сивый, котрого вже вѣкъ повиненъ бувъ розуму навчити? Се ты такъ кажешь, Якиме? — спытавъ Остапъ. — Соромъ та ганьба! Се ты взявъ ся псувати власну справу? Та чи годить ся вамъ злочинити, тому що другѣ зле чинять? Вы хочете мстити ся на нихъ за те, що они несправедливѣ?

— Хочемо и пôмстимось! — крикнули декотрѣ. — Нехай скотина хоч потерпить троха! — И зновъ рушили ся до дверей.

— Послухайте мене впередъ, — сказавъ Остапъ — а потôмъ уже чинѣть собѣ, не якъ васъ лихій натхнувъ и лихѣ люде, але якъ Богъ приказавъ. Я такій хлопъ, якъ вы, я терпѣвъ такъ якъ вы и знаю, що терпѣти можна.

— Ты не знаешь, що они зъ нами робили, якъ поступали собѣ.

— Дайтежь менѣ говорити, а вы свое скажете потôмъ. Я ручу вамъ, що се безкарно не уйде. Въ кождôмъ краю есть опѣка, судъ и право для всѣхъ; тамъ найдете вы справедливôсть, якъ лише терпеливо пошукаете єѣ. А хто самъ собѣ правды шукае, той виноватый, бо не вѣрить у справедливôсть закона. Надъ вами есть опѣка, бо вы люде. Лише дикѣ звѣрѣ метять ся, бо не знають нѣ ладу, нѣ закона, нѣ справедливости. Хто може бути самъ судею у своѣй справѣ? Коли Якимъ посварить ся зъ Павломъ о луку, чи о городъ, чи о шкоду яку, то самѣ будете судити ся? Нѣ, вы просите сусѣдôвъ, старшину. А ту въ далеко важнѣйшôй справѣ вы хочете самѣ собѣ справедливôсть робити! Чи годить ся таке?

— Або то мы не ходили на скаргу, не ходили до суду? А щожь, въ судѣ все хлопъ виненъ, выбють его и выженуть.

— Брехня, братя, брехня! Нѣхто вамъ не боронить шукати справедливости высше и высше, поки єѣ не найдете; а найти мусите. Та вамъ часто лѣнь въ головѣ, а нарада лѣпшу у корчмѣ чорта варта. Горѣвка нѣколи добре не порадить. Нинѣ вамъ троха лекше и лѣпше; то вы хотѣли бы нѣчо не робити — а такъ не повинно бути. Чоловѣкъ поки працює, то щось вартъ. А вы замѣсть працювати, кинули ся до розбою, думаете ладъ завести и кривдою вôдплатити ся за кривду. То дуже зле. Лѣпше бути скривдженымъ, нѣжь розбишакою и напастникомъ. Вы внаете, до чого могла васъ довести заѣлôсть? Ото до проливу крови людскои, крови братньои.

— А чи они намъ братя?

— Хиба нѣ?

— Атже се Ляхи!

— А Ляхи и Русины хиба не братя? — спытавъ Остапъ. — Мова подôбна, вѣра христіяньска та сама и они не виннѣ тому, що Богъ зробивъ ихъ богатшими вôдъ васъ и поставивъ у лѣпшôмъ добробитѣ. Працюйте и вы, учѣть ся; нинѣ нѣкому не замкнена дорога. И вы, коли вамъ той станъ немилый, можете выйти зъ него и доробити ся иншого. Чи то батьки тыхъ панôвъ не вийшли такожь зъ трудящихъ людей? Впрочôмъ самъ Христосъ сказавъ намъ, що всѣ люде мѣжь собою братя!

Ишля. День выѣзду зъ Ишля до Львова назначеный на 29 серпня.

Въ Палатѣ пановъ вела ся вчера дебата надъ предложенями валютовыми. Референтъ комисіѣ Инама Штерчеґъ припоручавъ приняти предложеня пôсля ухвалы Палаты пословъ. Міністеръ фінансôвъ зазначивъ продукційнôсть выдаткôвъ, якѝ выкликала позичка, и сказавъ, що суть вже средства, щобы вже можна навѣть въ першôмъ роцѣ покрыти видатки на проценты тои позички, а вôдтакъ выказувавъ, що противники новои валюты не мають зовсѣмъ причины єѣ побоювати ся. На внесенє ґр. Кіфшгайна постановлено не приступати до спеціяльнои дебаты и ухвалено всѣ предложеня en bloc въ другôмъ и третôмъ читаню.

По сѣмъ приступлено до выбору членôвъ спôльныхъ Делеґацій и выбрано межь иншими ґр. Баденіого и дра Юл. Дунаєвского. Опôсля закрывъ ґр. Таффе въ имени Є. Вел. Цѣсаря теперѣшну сесію парляментарну.

Зъ Черновець доносять до вѣденьскихъ ґазетъ, що румуньска партія на Буковинѣ думає рѣшучо запротестувати противъ насиланя урядникôвъ зъ Галичины на Буковину и хоче завôзвати румуньскихъ пословъ, щобы они на случай неувзгляднення сего протесту выступили зъ клюбу Гогенварта.

Розôйшлась чутка, що поодинокѝ случаѣ занедужаня на холеру проявили ся вже въ Катеринославѣ, Умани и Одесѣ. Въ захôднôй Россіи не заведено доси тыхъ мѣръ осторожности противъ холеры, якѝ правительство наказало завести.

Изъ Скодару въ Албаніи доносять, що тамъ наставъ острый конфліктъ межи сербскою громадою а россійскимъ консулемъ, котрый замкнувъ сербску церковь православну и школу та сказавъ, що то власнôсть россійска. Громада завôзвала на помôчь митрополита зъ Призрена, але той не мôгъ нѣчого вдѣяти.

Новинки.

Львôвъ дня 28 Липня

— **Принятє Є. Вел. Цѣсаря у Львовѣ.** Вчера рано зôбрала ся въ ратуши львôвскôмъ комісія декорацiйна, зложена зъ радныхъ мѣста и запрошеныхъ инжинерôвъ та архітектôвъ. Проводивъ ґр. Стефанъ Шембекъ, котрый на вступѣ здавъ справу зъ переговорôвъ зъ директоромъ зелѣзницѣ п. Ельснеромъ що до украшеня зелѣзничого двôрця. Цѣлый дворець и дорогу ажь до будки акцизовои прикрасить дирекція зелѣзницѣ. Рада мѣста прийме Є. Вел. Цѣсаря на двôрци. Въ справѣ самого украшеня улиць вела ся довша нарада. Рѣшено улицѣ, що ведуть зъ двôрця до Намѣстництва, прикрасити лише щоглами и фестонами. А иншихъ улиць, котрыми буде Єго Вел. Цѣсарь переѣзджати, комісія не буде украшувати; тѝ улицѣ певно убере публика сама. До удекорованя мѣста выбрано артистичну комісію пôдъ проводомъ п. директора Гохберґера.

— **Субститутомъ нотаря** въ Калуши, п. Михайла Бачиньского, на часъ єго урльопу именованый кандидатъ нотаріяльный, п. Фр. Ожельскій.

— **Нова читальня „Просвѣты"** завязуєсь заходами о. Алексевича въ Конотопахъ, повѣта сокальского. Статуты приняло вже ц. к. Намѣстництво до вѣдомости а отворенє читальнѣ вôдбуде ся заразъ по жнивахъ.

— **Три украиньскѝ товариства** театральнѝ Кропивницкого, Садовского и Саксаганьского злучились разомъ за старанємъ званого драматурґа М. Старицкого. Такъ теперь въ товариствѣ тôмъ будуть такѝ славнѝ акторки и акторы, якъ Заньковецка, Затиркевичева, Кропивницкій, Садовскій, Саксаганьскій, Карпенко-Карый и др. Сподѣватись можна, що таке товариство театральне осягне великѝ успѣхи. Оно перебуває теперь въ Одесѣ

— **Клясіфікація учениць института дѣвочого пôдъ зарядомъ СС. Василіянокъ** у Львовѣ за рôкъ шкôльный 1891/92. Зъ VIII-ои клясы одержали: Єлена Бородайкевичъ и Теофиля Малаховска поступъ добрый; зъ VII-ои клясы: Анна Палѣйчукъ и Марія Скоробогата поступъ добрый, а Іосифа Стрѣльбицка поступъ достаточный; — зъ VI-ои клясы: Юлія Назаревичъ, Єлена Петрилôвна, Наталія Сироѣдôвна и Яромира Саболтôвна поступъ дуже добрый, а Єлена Рыбакъ и Марія Целецка поступъ достаточный; — зъ V-ои клясы: Михайлина Флюнтъ, Оля Кисѣлевска, Єлена Кучурôвна и Оля Сачкевичъ поступъ дуже добрый, а Стефанія Мартинецъ, Марія Кончевичъ и Оля Кордуба поступъ достаточный; — зъ IV-ои клясы: Софія Березиньска поступъ дуже добрый, а Марія Хойнацка достаточный; — зъ III-ои клясы: Єлена Концевичъ и Надежда Хилякъ поступъ добрый; — зъ II-ои клясы: Ант. Флюнтôвна поступъ дуже добрый, а Стефанія Кисѣлевска добрый; — зъ I-ои клясы: Александра Юрикъ поступъ добрый. — Крôмъ того Марія Косовичѣвна, ученица першого року семинаріи учительскои одержала поступъ дуже добрый. — Двѣ ученицѣ дôстали поступъ недостаточный, а три ученицѣ по причинѣ выѣзду до дому не були клясіфікованѝ. При сѣй нагодѣ звертаємо увагу на конкурсъ сего института, помѣщеный на иншôмъ мѣсци.

— **Испытъ зрѣлости въ буковиньскихъ ґімназіяхъ.** Въ черновецкôй ґімназіи зъ Русинôвъ здали испытъ всѣ, а то: Левъ Ехъ (зъ вôдзначенємъ), Іосифъ Флорчукъ, Корн. Любичъ-Могильницкій, Ник. Костецкій и Ил. Тофанъ. Послѣдный православного вѣроисповѣданя. Въ ґімназіи въ Радôвцяхъ испытъ зрѣлости здало двохъ Русинôвъ: Евг. Жуковскій и Мет. Кебедевичъ. Послѣдный православный. — Въ румуньскôй ґімназіи въ Сучавѣ не було въ VIII. клясѣ нѣ одного Русина.

— **Фестинъ народный**, устроєный заходомъ членôвъ рускои мѣщаньскои читальнѣ въ Снятинѣ, вôдбувъ ся дня 17 с. м. въ огородѣ снятиньского бровара. Комітетъ складавъ ся зъ самыхъ мѣщанъ. Фестинъ удавъ ся якъ не можна лѣпше. Грали двѣ капелѣ и хоръ спѣвавъ гарно. Молодѣжь гуляла, ажь мило було дивитись. Мѣщанъ и селянъ мѣсцевыхъ и зъ сусѣдныхъ сѣлъ було звыше тысячь осôбъ. Що фестинъ такъ гарно удавъ ся, то треба завдячити пп. Трихтлеви и Бекови за даремне вôдступленє огорода и о. Северину Матковскому та п. М. Кушнѣреви, директорови „Народнои Торговлѣ" въ Снятинѣ, котрѝ головно займались устроєнємъ фестину.

— **При нагодѣ** торжества въ память бл. Кінґи, жѣнки короля Болеслава Соромливого, котра 600 лѣтъ тому померла въ Старôмъ Санчи, зôйшло ся тамъ кôлькаНацять [sic]

— **Вôдважный хлопець.** До рѣки Чернѣвки пôдъ Любѣнємъ пôшли була оногды купати ся зъ служницею 5-лѣтна донька урядника вôдъ зелѣзницѣ, п. Ґ. Вода вхопила дитину и стала єѣ вже нести. Нѣхто зъ присутныхъ старшихъ людей не важивъ ся ратувати дитину, ажь надбѣгъ 12-лѣтный хлопець Ск., кинувъ ся вôдважно до рѣки и выратувавъ щасливо дитину.

— **Перечисливъ ся.** Дня 21 с. м. прийшовъ до касы бюра Рады державнои п. посолъ Пуркгартъ вôдобрати свои діеты за послѣдну сесію. А що сесія тая тревала вôдъ 26 цвѣтня до 21 липня, отже 86 днѣвъ, то п. посолъ мавъ надѣю, що дôстане 860 зр. Однакъ вôнъ не числивъ ся зъ тымъ, що президія палаты добре знала, що вôнъ не то не приходивъ на засѣданя, але навѣть у Вѣдни не сидѣвъ. Отже каса выплатила єму замѣсть сподѣваныхъ 860 зр. лише 20 зр, а то 10 зр. за одно засѣданє, на котрôмъ бувъ, а 10 зр. за послѣдне засѣданє, на котре приѣхавъ, щобы вôдобрати грошѣ.

— **Сконфіскованѝ въ Ґрацу** 50-ґульденовѝ банкноты показали ся правдивыми. Трохъ людей, арештованыхъ за то, що нѣбы то они пôдробляли грошѣ, выпущено сейчасъ на волю. Банкноты тѝ сконфісковано черезъ похибку, бо мали неоднаковѝ серіи и нумера.

— **Несподѣванка.** Въ Пештѣ высыпувавъ послугачь смѣтє, вывезене зъ мѣста, и найшовъ у нѣмъ образокъ, котрый продавъ жидови за 3 зр. Коли той

— Правду кажете — замѣтили декотрѝ, а иншѝ похитали головами и руками.

— За скривдженымъ и Богъ и люде; а противъ розбôйникôвъ и напастникôвъ всѣ! Чи вамъ коли зробила яке лихо та добра панѣ або єѣ невинна дитина?

— Нѣ, нѣ! — крикнули люде. — То добра панѣ; що правда, то не грѣхъ. Мы єѣ шануємо и любимо, якъ маму. Та що она може? Нѣчо!

— А таки вы трохи єѣ не вбили!

— Мы, мы? Хто? Борони Боже, то неправда, нѣ, нѣ!

— Я правду кажу. Ваша панѣ налякалась такъ крику, що теперь лежить безъ памяти, а дитина зô страху може на цѣле житє остати калѣкою. И годить ся таке чинити?

— Дайте намъ лише того собаку економа, а мы собѣ пôдемо.

— Економа вамъ не дамъ, бо вы не судьѣ, але я вôдставлю єго до суду! — сказавъ Остапъ. — А вы розходѣть ся сейчасъ до дому, лише нехай старшина зôстане та роскаже менѣ, зъ чого те все взялось та яка ваша кривда.

— Мы не хочемо, не хочемо! — крикнули дальшѝ. — Економа пустять зъ суду и нѣчого єму не станесь, вôнъ пôдплатить усѣхъ, тамъ нема справедливости! Выдайте намъ єго, выдайте, а нѣ, то пôдпалимо!

— Хто пôдпалить? — спытавъ Остапъ. Всѣ замовкли.

— Хто хоче економа?

— Мы, мы! — сказали тѝ зъ заду.

— Хтожъ то хоче єго мучити? — спытавъ дальше Остапъ.

Селяне глянули оденъ на другого и нѣхто не вôдозвавъ ся.

— Отже бачите, — говоривъ Остапъ — нѣхто зъ васъ въ серци не єсть розбôйникомъ, хочь однѝ другихъ юдите и псуєте. Соромъ, ганьба вамъ. Економа я самъ вôдвезу до суду и ручу вамъ, якъ вашъ братъ, що допильную, абы не выйшовъ на сухо. Забирайтесь!

— Мы не вступимось, поки не побачимо єго звязаного.

— Я вамъ казавъ и повтаряю ще разъ, що вамъ єго анѣ не выдамъ, анѣ не покажу. Коли вôнъ виненъ, то буде покараный. Лише не вы єго покараєте; ваша рѣчь сказати, що вôнъ зробивъ, а до суду належить покарати єго, якъ слѣдъ.

— Мы такъ не хочемо!

— Инакше не буде. Коли не розôйдете ся сейчасъ спокôйно, то кождый зъ васъ буде вôдповѣдати за насилу. Кождый, хто ту руку пôднесъ, безъ огляду на те, що вôнъ потерпѣвъ, буде остро покараный. А економа вы самѝ зробите черезъ те невиннымъ; вôнъ скаже на васъ, що вы неспокôйнѝ, непослушнѝ люде и судъ буде мусѣвъ єму повѣрити.

Селяне зачали надумуватися и шептати а декотрѝ намовляли вже другихъ по тиху, щобы розходились.

— Казавъ я вамъ и кажу ще разъ, — вôдозвавъ ся Остапъ — я такій хлопъ, якъ и вы; ваше житє я знаю, бо и я такъ живъ довго. Знаю вашѝ кривды и не позволю нѣкому, анѣ надъ вами знущати ся, анѣ проступникови уйти безкарно. Однакожь я першій волѣвъ бы, щобы мене убили, нѣжь якъ бы я мавъ кого убити.

— Правду каже — замѣтили молодѝ. — Нехай єго вже тамъ чи люде чи Богъ покарає, а мы рукъ не каляймо.

— Ага! — крикнувъ котрыйсь старшій — а нашѝ кривды що? а нашѝ сльозы? а наше нещастє? то се все має пôйти зъ вѣтромъ?

— А Богъ? — спытавъ Остапъ. — Хиба вы вже и въ Господа Бога и въ єго справедливôсть не вѣрите?

— Богъ высоко, — вôдповѣвъ котрыйсь початкомъ приповѣдки.

— Богъ всюды є — перебивъ Бондарчукъ. — Идѣть же вы до дому. Я вамъ ручу, що економови се не выйде на сухо. Старшѝ нехай зôстануть зô мною.

Народъ злагôднѣвъ уже значно и декотрѝ вже и самѝ зачинали розходитись домôвъ. Ще лише завзятѣйшѝ вагали ся троха, але й тѝ побачивши, що другѝ розходять ся, боялись зачинати на свою руку бучу, и тому такожь помалу вôдôйшли. Навѣть кôлькохъ старшихъ, котрымъ Бондарчукъ казавъ вôстати ся, бояло ся се зробити, щобы не вва-

образъ вôдновлено, показало ся, що малювавъ єго славный маляръ Альбрехтъ Діреръ. Въ тыхъ дняхъ спродано образокъ сей у Вѣдни за 500 зр.

— **Выбухъ пороху.** Дня 25 с. м. вечеромъ о 7 год. наставъ въ Фішеравъ коло Іеціаґъ въ Стиріи страшный выбухъ въ фабрицѣ пороху Ант. Гафнера. Цѣла фабрика вылетѣла у воздухъ, а при тôмъ згинуло и двохъ робôтниковъ. Выбухъ бувъ такъ сильный, що ажъ въ Градци почули люде, якъ затрясла ся земля.

— **Народный забобонъ.** Кôлько разôвъ проявить ся въ Россіи холєра, то въ декотрыхъ селахъ тамъ повтаряють давный звычай, уживаный противъ холєры: оборюють село — дѣвчатами. По обохъ кôнцяхъ села кладуть тогды въ ночи костры, зливають ихъ нафтою и запалюють. Вôдтакъ запрягають до сохи двоє невинныхъ дѣвчатъ, а тû тягнуть соху довкола села; ихъ поганяють паробки, а передъ ними иде стара вдова зъ образомъ въ руцѣ. Опôсля стають противъ церкви и молять ся. А що то дѣєсь въ ночи, то люде будять ся, а побачивши свѣтло, думають, що то огонь и наляканû выскакують зъ домôвъ. По звычаю саме такъ повинно бути. Въ тôмъ переполосѣ лежить спасенє передъ холєрою, бо такихъ наляканыхъ людей, не имає ся нѣяка пошесть. Такъ роблено и теперь; въ однôмъ селѣ, Крилатскôмъ, парôбки ще и кричали „мôръ (помôръ) горить“, а люде думали, що „дворъ горить“, и перепудили ся такъ, що скоро лишь холєра до нихъ прийде, то мабуть неоденъ изъ самого страху помре.

— **Пригода перского шаха.** Недавно тому доносили мы вже коротко, що перскому шахови лучила ся пригода, котра о волосъ що не позбавила єго житя. Въ Россіи ходять о тôй поголосцѣ двоякû вѣсти. Однû кажуть, що то бувъ замахъ на шаха; коли вôнъ выѣхавъ на прохôдъ, стрѣливъ хтось до него и куля ранила єго легко въ живôтъ. Другû кажуть знов — а сю вѣсть розтелеґрафовано также по всѣмъ свѣтѣ, що то любимець шаха, малый Авізъ-султанъ, бавивъ ся при столѣ револьверомъ котрый несподѣвано выстрѣливъ, а куля перелетѣла саме попри голову шаха. Малого Авісъ-султана замкнено заразъ и нѣкому не вôльно зъ нимъ сходити ся а дальшимъ наслѣдкомъ сеи пригоды єсть то, що жѣнка шаха, Емінъ-Адкасъ, котрои братанкомъ єсть Авізъ-султанъ, и великій везиръ Емінъ-султанъ попали въ неласку у шаха.

Всячина.

— **Про катастрофу въ Сенъ-Жерве,** де въ наслѣдокъ усуненя ся ожеледця погибло, якъ вже звѣстно, такъ богато людей, подає теперь въ однôй вѣденьской ґазетѣ сынъ директора даньского банку народного, Леві такій описъ: Тои ночи, каже вôнъ, коли стало ся то нещасте, розбудивъ єго около 2 год. страшный гуркôтъ, що нѣсъ ся десь зъ горы. Єму здавало ся, що то гримить. Вôнъ прислухавъ ся кôлька хвиль, а гуркôтъ стававъ чимъ разъ бôльшій, ажъ наразъ наставъ такій страшенный лоскôтъ и гуркôтъ, що здавало ся, що то вже конець свѣта. Вôнъ хотѣвъ схопити ся зъ постелѣ, але въ тôй хвили пôднесло єго зъ постелею ажъ пôдъ саму стелю. Цѣла комната була повна воды. За хвилю скинуло єго зъ постелѣ. Доокола него плывали столы, стôлцѣ, постѣль, та великû брылы леду. Вода завзято прибувала; неставало ще кôлька цалѣвъ, щобы вода стояла рôвно зъ стелею. Вôнъ лежавъ горѣлиць на водѣ и приперъ лице до стелѣ та лишь тымъ способомъ мôгъ ще дыхати. Пригадує собѣ ще добре, що тогды оперъ ся бувъ плечима объ стѣну, а стѣна подалась и може на локоть зробила ся въ нѣй дѣра. Вода стала тогды опадати. Єму стало лекше, бо подумавъ собѣ, що якось выратує ся, скоро выдержить въ тôй студени до кôнця. Доокола себе чувъ страшный крикъ и бувъ певный того, що єго батько згинувъ. Ажъ ось пôдплыла до него брыла леду и вôнъ выхопивъ ся на ню, але не мôгъ довго удержатись на нѣй вôдъ студени, чувъ, що вже слабне. Тогды удалось єму якось щасливо вхопитись свого лôжка, що плывало. Въ тôй хвили почувъ вôнъ крикъ коло себе; то були двѣ панны, Парижанки, доньки якогось богатого париского банкира, котрыхъ вода черезъ дѣру въ мурѣ занесла до єго комнаты. Одна зъ нихъ вже потапала, а вôнъ єѣ выратувавъ притягнувши до своеи постелѣ, котрои теперь всѣ троє тримали ся. Такъ може перебули пôвтора годины, закимъ вода опала и они почули землю пôдъ ногами. Всѣ троє такъ якъ були убранû, а властиво розобранû, коли лягали спати, почали теперь бродити въ величезнôмъ болотѣ и выдобули ся зъ хаты на дворъ. За хвилю стрѣтили они селянъ. Леві просивъ, щобы они ишли шукати єго батька и обѣцювавъ имъ великû грошû, але селяне не могли зважити ся, ажъ наконець таки пôйшли. Перешукали всюды, але не могли знайти. Ажъ третого дня знайдено старого Левіого, а коло него дивнымъ случаємъ и матѣръ обохъ Парижанокъ, батько самъ выратувавъ ся.

жали ихъ проводорами бунту, и тому вынесли ся за другими.

— Але тямте, — сказавъ на вôдходѣ Якимъ — вы кровь наша, то не зрадьте своихъ.

— Я не зрадивъ и не зраджу нѣкого — вôдповѣвъ Остапъ. — Жаль и шалъ зрадили васъ найгôрше. Я оброню васъ, якъ зможу, однакъ не зовсѣмъ. Хто самъ собѣ хоче робити справедливôсть и выступає противъ закона та допче єго, той выступає и противъ цѣлого свѣта, що тû законы шанує; той думає, що вôнъ мудрѣйшій и лѣпшій, якъ всѣ и єго мусять люде и законъ привести до памяти и упокорити. Виненъ економъ, то вôдповѣсть за се; але виннû и вы, що хотѣли мститись надъ нимъ и мучити єго.

То не я!—вôдповѣвъ чѣхаючись Якимъ— я пôшовъ за другими.

— Анѣ ты, анѣ другій не виненъ самъ, а виннû всѣ потроха. Упокорѣть же ся, сидѣть тихо, а справедливôсть прийде для всѣхъ. А тямте, що коли бы не я, то були бы вы допустились забійства, злочину; були бы довели до смерти и свою паню, котру любите, и дитину єѣ. Я не такъ економа якъ васъ вôдъ васъ самыхъ боронивъ. Вôнъ бувъ бы утѣкъ, а вы розлюченû були бы взялись до розбою.

Старый похиливъ голову и вôдôйшовъ задуманый.

(Дальше буде).

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ засѣвôвъ въ Галичинѣ** представляє ся пôсля справоздань зъ рôжныхъ повѣтôвъ, якû дôставъ комітетъ гал. товариства господарского, такъ:

Въ бобрецкôмъ повѣтѣ результатъ збору рѣпаку выпавъ середно, а у властивôмъ бобрецкôмъ добре; прочû засѣвы довсѣмъ добрû. Въ Борщѣвскôмъ рѣпакъ добрый; пшениця, ячмѣнь и гречка середнû, жито зле, картофлѣ добрû. Въ Бережаньскôмъ жито дало богато соломы, а зерна мало, жнива зачато вже 8 с. м. Рѣпакъ выпавъ добре; пшениця, ячмѣнь и горохъ добрый, овесъ середный, комениця зъѣли мыши.

Въ Чортковскôмъ нѣхто не управлявъ рѣпаку. Жнива жита, пшеницѣ и ячменю зачато вже 9 с. м. Станъ тыхъ засѣвôвъ переважно мѣрный, овесъ добрый и середный; горохъ добрый, але дуже вылягъ; гречки добрû, кукурудза дуже добра, картофлѣ знаменитû и добрû. Команиця мѣрна. Тютюнъ добрый, але листю дуже шкодять нетлѣ.

Въ Городецкôмъ станъ засѣвôвъ майже безъ выимки добрый.

Въ Городеньскôмъ станъ засѣвôвъ переважно дуже добрый, картофлѣ знаменитû, сѣно середне.

Въ Ярославскôмъ пшениця и вôвсы добрû; жито, ячмѣнь, гречка, картофлѣ и паша дуже добрû.

Въ Калускôмъ пшениця добра, жито середне; ячмѣнь, овесъ, гречка, кукурудза и картофля добрû. Въ Каменецкôмъ пшениця добра, жито дуже добре, ячмѣнь и овесъ середнû; гречка, команиця и картофля добрû. — Въ Коломыйскôмъ станъ засѣвѣвъ переважно добрый, команиця и сѣно добре. Въ — Косовскôмъ пшеницѣ, жита, ячменѣ, вôвсы, команицѣ и сѣна добрû; горохъ, кукурудза, картофля и бураки дуже добрû.

У львôвскôмъ рѣпакъ досыть добрый; пшениця, жито, ячмѣнь и овесъ середнû. Зъ весною були ту засѣвы дуже гарнû, та черезъ бурѣ и грады стратили на вартости. Паша, бураки и картофлѣ добрû.

Въ Мостискôмъ рѣпакъ попсула ржа. Жито вже зжате, богато колося пустого або щербатого. Ячмѣнь, овесъ, горохъ и гречка добрû, кукурудза середна, картофлѣ добрû. Погода причинила ся до того, що хабазъ выполото. Хмѣль середный.

Въ Перемыскôмъ засѣвы майже безъ выимки добрû. Такъ само и команиця добра, лише сѣно не дописало добре. (*К. б.*)

Конкурсъ.

Розписує ся конкурсъ на 25 платныхъ мѣсць въ дѣвочôмъ воспиталищи у Львовѣ. Всякû поясненя зъ долученємъ друкованыхъ постановъ удѣляє „Зарядъ воспиталища дѣвочого“ (улиця Зибликевича ч. 24). На друкованû постановы и на вôдповѣдь просить ся присылати марку почтову за 15 кр.

Вôдъ Заряду воспиталища дѣвочого пôдъ управою СС. Василіянокъ у Львовѣ.

Іоанна Куриловичъ, игумения мон. Вас. — *Евгеній Гузаръ*, капелянъ мон. Вас.

Телеграмы.

Вѣдень 28 липня. Дневникъ розпоряджень войсковыхъ доносить, що Є. Вел. Цѣсарь высказавъ Свое Найв. признанє Архикн. Каролеви Вільгельмови за єго прислугу на поли добровôльнои службы санітарнои.

Шпандава 28 липня. Приѣхавъ тутъ цѣсарь Вільгельмъ и вôдъѣхавъ заразъ до Почдаму.

Вѣдень 28 липня. Ґр. Таффе выѣхавъ нинѣ рано на дворъ цѣсарскій до Ишль.

Петербургъ 28 липня. Пôсля послѣдного справозданя урядового, померло на холєру найбôльше людей на Кавказѣ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3 07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6 16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—
Приходять:	**Куреръ**		**Особовый**			**Мѣшан.**
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстû и пôдчеркненû мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневниковъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.